

NAŠALUČ

10. LETNIK

ŠTEVILKA 2

Tri vesele za predpust

Jaka je vprašal Janeza, ki se je vrnil z ženitovanja: »No, Janez, kako je bilo?« — »Če bi bila juha tako topla kot vino in vino tako staro kot kokoš in kokoš tako debela kot nevesta, potem bi res lahko rekel, da je bilo lepo.«

*

Obiskovalec norišnice vidi norca, ko piše. »Kaj pa delate?« ga vpraša. — »Pišem.« — »Komu pišete?« — »Sebi?« — »Sebi pišete?« se zavzame obiskovalec. »Kaj pa pišete sebi?« — »Kako naj že sedaj vem, ko bom šele pojutrišnjem dobil pismo?«

*

Amerikanec se je poročil. Ko se je vrnil s poročnega potovanja, je rekel: »No, sedaj bova začela kmetovati. Prihodnje leto bom dal povečati svoj hlev.« — »Kako praviš: „svoj hlev“?« se mu postavi po robu žena. »Moraš reči: najin hlev!« — »Zakaj pa?« se oglasi Amerikanec. »Hlev je bil vedno moj!« — »Toda sedaj sem tvoja žena. Kar je tvoje, je tudi moje.« — »Nak, hlev je moj, pa amen!« — Tako sta se pričkala in nazadnje mu jih je žena naložila toliko, da ga je še malo preveč zadela in je moral ostati nekaj dni v postelji. Čez nekaj dni ga pa zagleda žena, kako v sami srajci išče nekaj po sobi. »Kaj iščeš?« ga vpraša žena. — Amerikanec, ki si je šolo dobro zapomnil, odgovori: »Na j i n e hlače iščem...«

LEP KOLEDAR S SLIKAMI

smo prejeli v oceno. Izdala ga je Zveza Slovencev v inozemstvu. Podobnega je lani izdala Slovenska izseljenska zveza. Na levi strani vsakomesečnega lista na trdem kartonu je lepa fotografija slovenskega kraja. Ob koncu meseca to fotografijo lahko uporabiš za karto. Skrbno so izbrani poleg teh fotografij tudi izreki slovenskih pisateljev in pesnikov. To dela koledar še bolj dragocen.

Čestitamo sestavljalcu koledarja, posebno pa še tiskarni, ki je koledar čedno izdelala.

SLOVENSKI ZGODOVINSKI ATLAS

je izdala Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu v Argentini.

Obsega menda 90 zemljevidov, ki kažejo slovensko domovino v raznih dobah zgodovine. Za marsikoga bo to, kar je v tem atlasu, čisto novo. Slovenci še nismo imeli doslej svojega zgodovinskega atlasa.

Uredništvo »Naše luči« ga sicer še ni prejelo, sporočeno pa je bilo, da je izšel. Bo verjetno bolj drag, ker delati zemljevide veliko stane; a zato bo ta edinstvena knjiga tembolj dragocena.

*

SPOROČILO UPRAVE »NAŠE LUČI«

V preteklem mesecu smo prejeli z več strani naročnino za nov letnik NL. Prisrčen Bog plačaj vsem! Največ jih je dalo denar kar v kuverto. Nekateri so si pomagali tudi s posebnimi kuponi za znamko za odgovor, ki jih dobe na pošti. Tudi tem: hvala za dobro voljo. V bodoče priporočamo, da raje pošljite kar znamke kot te kupone, ker se daje tako polovico denarja pošti in preveč stane. Bomo že poskušali zamenjati veljavne znamke in bomo prišli do denarja.

Nekaterim smo odgovorili naravnost po pošti. Drugim odgovarjamo tu.

Š. Lutar, Pennemort, Francija: List stane na leto 6 NF.

A. Zoks, Amneville, Francija: Hvala za poslano. Naj bi Vas tudi v bodoče »Naša luč« razveseljevala!

J. Kozel, Landres: Smo prejeli in se zahvaljujemo.

Čerin, Speyer, Nemčija: Oprostite, da se Vam tako dolgo ne zahvalimo za poslano. Srečno novo leto!

Wagner, Precy, Francija: Smo sprejeli. Pri srčna hvala!

*

POIZVEDBA

Nekje v Franciji živi gđc. Antonija Skvarča iz Rovt pri Logatcu. Njo ali tiste, ki jo poznajo, rojak prosi za njen naslov. Naj mu ga sporočijo z dopisnico na naslov: Ivan Rogelj, Bruch Boot 21 F, Forbach (Mlle), France.

FEBRUAR 1961

Mož
nagle jeze
dela neumnost,
preudaren mož
pa potrpi.

[Salomonov pregovor]

Ob svečnici

Drugega februarja je Marijin praznik, ki mu pravimo svečnica. Ta dan namreč pri maši berejo evangelij, ki pripoveduje, kako je Marija prinesla svoje Dete Jezusa v tempelj, da ga daruje Bogu in opravi po judovski postavi predpisano očiščenje. Tedaj jo je srečal starček Simeon in, ko je vzel Jezusa v naročje, je rekel: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika. Videle so moje oči Zveličarja: luč v razsvetljenje poganov...«

Zaradi te besede »luč« je prišlo v navado, da se ta dan v cerkvi blagoslavlja prižgane sveče. Od tód se ta praznik imenuje svečnica. Sveča pomeni Kristusa. On je naša luč, ki sveti in kaže pot v življenju.

O svečnici je med našim ljudstvom več pregovorov in rekov. Svečnica je sredi zime, zato se je drže tudi vremenske prerokbe. Tako je

Kristus in družina

Družina je temeljna oblika človeškega sožitja in sodelovanja. Njene člane ne družijo samo isti cilj, marveč jih povezuje tudi ista kri. Tako ima družina trdno osnovo ter je po svoji naravi poklicana, da tudi drugim družbam nudi oporo in jakost. Zato pravimo, da je družina celica narodov in Cerkve.

O družini, njeni pomembnosti, obliki in poslanstvu so posebno v novejšem času skovali najrazličnejše nazore. A za nas je še vedno najpomembnejše Kristusovo mišljenje o družini. Kristus je namreč začetek in cilj vseh stvari.

Kristus sam sicer ni ustanovil družine in družinskega ognjišča, a to ne pomeni, da je preziral to ustanovo. Samski in deviški je ostal iz drugih, vzvišenih razlogov.

Sv. pismo jasno dokazuje, kako visoko je Jezus cenil družino. Rodil se je v družini. Doraščal je v družini. Trideset let je preživel v malem družinskem krogu z materjo Marijo in rednikom sv. Jožefom. S tem je posvetil družinsko življenje in obenem pokazal, da je božja volja, da ljudje živijo v družinski skupnosti. Smemo reči, da je prva skrb in ljubezen Gospoda, ki je prišel na svet, da reši in posveti človeštvo, bila prav družina, življenjska korenika človeštva.

Posebno odlično pa je Jezus svoje spoštovanje do družine in njenega poslanstva pokazal s tem, da jo je iz naravnega reda dvignil v nadnaravni red. Zakonska vez med možem in ženo, ki je osnova družine, je bila namreč povzdignjena v dostojanstvo ZAKRAMENTA.

Kaj pa Kristus pričakuje od družine?
PREDVSEM GLOBOKO SPOŠTOVANJE DRUŽINSKEGA ŽIVLJENJA IN NJENEGA POSLANSTVA.

Družine ne smemo smatrati kot neke vrste začasno zvezo, katere edini cilj naj bi bile čutne ugodnosti in materialne koristi članov. Pojmovati jo moramo kot SVETO DRUŽBO, TRAJNO SKUPNOST LJUBEZNI, skupnost, ki jo hače Bog sam in katere cilj je medsebojna pomoč in urejeno zakonsko življenje.

Po zgledu svete družine v Nazaretu naj se družina 20. stoletja trudi za krepostno življenje. Člani družine naj si globoko v srce zapišejo bratske opomine apostola Pavla:

»Oblecite si kakor izvoljenci božji, sveti in ljubljeni, pristrčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, skromnost, potrpežljivost, prenašajte drug drugega in si odpuščajte, če ima kdo na kom kaj grajati; kakor je Gospod vam odpustil, tako tudi vi; na vse to pa oblecite ljubezen, ki je vez popolnosti. In mir Kristusov naj kraljuje v vaših srcih, h kateremu ste bili tudi poklicani v enem telesu; in

hvaležni bodite. Beseda Kristusova naj prebiva med vami v obilju, v vsej modrosti; poučujte in opominjajte se med seboj in s psalmi, slavospevi in duhovnimi pesmimi hvaležni prepevajte Bogu v svojih srcih. In vse, kar koli delate, v besedi ali v dejanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in po njem zahvaljujte Boga Očeta» (Kol 3, 12—17).

Ako bi sodobna družina z večjo resnostjo poslušala opomine sv. Pavla, bi hitro začutila resničnost misli, ki jo je pokojni škof Rožman tako rad ponavljal, da je namreč ta ustanova po božji zamisli **EDINI PREOSTALI KOŠCEK RAJA NA SVETU**.

Kaj pa Kristus zahteva od zakonskega **MOŽA** posebej?

Zakonski mož je poglavar družine. Njegova dolžnost je skrbeti za družino, graditi njeno bodočnost, ljubiti in spoštovati svojo ženo, ji biti zvest, vzgajati otroke z besedo in dobrim zgledom ter jih času in razmeram primerno pripravljati za življenje.

Sodobna mladina je izpostavljena mnogim kvarnim vplivom, ki z vso vsiljivostjo širijo popolnoma zgrešeno pojmovanje o življenju. Ako hoče zakonski mož kot poglavar družine svoje otroke zavarovati pred zmotam sveta, mora budno paziti, da bo v njegovem družinskem ognjišču vladal **RESNIČNI KRŠČANSKI DUH**.

Družinski oče je vodnik. Od njegovega vodstva zavisi usoda in bodočnost družine. Naj stori vse, kar je v njegovi moči, in naj pri tem zaupa v božji blagoslov. Ta blagoslov bo gotovo prišel v tej ali oni obliki, posebno še, ako si bo poglavar družine prisvojil geslo Jozueta iz Stare zaveze, ki se glasi:

»Kar se mene in moje hiše tiče, mi služimo Gospodu« (Joz 24, 15).

Posebno odlično mesto v družini po Gospodovem nauku pripada tudi **ŽENI**. Mož je sicer glava družine, a žena ni njegova služkinja. Za kristjana sta po dostojanstvu oba, mož in žena, popolnoma **ENAKA**. Oba sta božji stvari, oba odrešena po Kristusu, oba otroka božja in oba poklicana k istim nadnaravnim ciljem. Toda njune **NALOGE SE RAZLIKUJEJO IN OBENEM DOPOLNJUJEJO**.

Ako je mož glava družine, je žena njeno srce in duša.

Ženino poslanstvo je celo važnejše kot moževo. Ako stvar dobro premislimo, bomo razumeli, kako prav ima stari pregovor, ki pravi, da žena v družini podpira tri ogle hiše, mož pa enega. Naloga žene je biti pozorna, potrpežljiva in zvesta družica svojemu možu ter skrbna in ljubeča mati svojim otrokom. Poklic žene je poklic neštetih **ŽRTEV**. Njeno življenje je življenje **ODPOVEDI**. Njena naloga je, da kot sveča izgori za druge. Svoje življenje in

znan pregovor: »Če na svečnico prej kapne od strehe kakor od sveče, bo dobro leto.« Drugi taki izreki so: »Ko svečnica pride, skoraj zima odide.« »Na svečnico in Blazovo lepo, veliko v jeseni vina bo.« »Če na svečnico deži, skoraj se pomlad oglasi.« »Topla svečnica sneg in mraz prinese, mrzla oba odžene.«

ELEKTRIČNI MOŽGANI

Električni možgani so zmožni narediti vrsto kompliciranih računskih operacij veliko hitreje, kot bi to naredili človeški možgani; ne vedo pa, zakaj to delajo... Sleherni še tako izpopolnjeni robot popolnoma zavisi od človeka, da sploh nastane in zavisi v tem, kakšne probleme naj rešuje... Samo človek je zmožen zastaviti si problem, spoznati obstoj neke naloge, spoznati svoje poslanstvo; v tem je njegova veličina in njegov nemir...

Rolf Strehl je pravilno mislil, ko je zapisal besede: »Stroji rešujejo probleme, ne znajo jih pa postavljati.«

Zelo važno vprašanje za človeka je: »Ali ne živim kot robot? Robot je v vsem odvisen od zunanjih vplivov. Ali sem res človeško bitje?« Prava vzgoja stremi za tem, da nauči mladega človeka misliti kot človek, kot oseba.

DENAR NI VSE

Ali misliš res, da si z denarjem povsod pomagaš naprej? Najboljših uslug na primer ni mogoče plačati.

Plačš krojača, čevljarja, postrežnico; toda sin ne more nikdar izračunati, koliko denarja je vredna požrtvovalnost njegovih staršev...

Plačlaš odvetnika, plačlaš zdravnika, toda duhovnika, ki ti je v sveti spovedi pomagal spraviti se z Bogom in krščansko skupnostjo, ne moreš nikdar z denarjem primerno poplačati... Plačlaš mehanika, ki ti je popravil avto. Toda ne moreš plačati človeka, prijatelja, ki ti je stal v nesreči ob strani...

Ali kdaj mislimo na tiste okoli sebe, ki nam pomagajo in ne pričakujejo plačila? Več jih je, kot si mislimo. Prav je, da jim vsaj z molitvijo vračamo. Z denarjem jih nikdar ne bomo mogli primerno poplačati.

IZKAZOVANJE DOBROTE

Ko izkazujemo dobre, jih je običajno okrog nas več, ki bi jih bili radi deležni. Če jih vsem lahko izkažemo, potem jih izkazujemo vsem; če pa jih vsem ne moremo izkazati, premislimo prej, komu jih bomo naklonili. Najprej in več bomo pomagali onemu, s katerim nas veže ožja vez ljubezni in kdor je pomoči bolj potreben.

V življenju ravnaajo mnogi prav nasprotno. Velikodušni rad daje in, če kakšno uslugo prejme, je zanj hvaležen. Z eno roko dobrote izkazuje, z drugo odgovarja na prejelte. (Po Ciceronu: »De officiis«).

DANES SMO PRAV TAKI

V začetku železniškega prometa so se nekateri bali, da vozijo vlaki hitreje, kot more človeško telo brez škode prenesti. — Danes mislimo, da človek ne bo mogel prenesti vožnje z raketo na luno, ker gre raketa prehitro v zrak...

svojo moč žena pretaka v življenje in moč svojega potomstva.

Žena, ki tega ne razume, ne more biti prava žena in še manj prava mati.

OTROKOM pa Kristusova vera nalaga poslušnost, spoštovanje in ljubezen do staršev. In to zadržanje mora biti v veljavi ne samo v otroški dobi, marveč tudi pozneje. Jezus, vseмогоčni Bog, Kralj kraljev in Gospodar vesolja, nam glede tega nudi otipljiv zgled, ko je do 30. leta svojega zemeljskega življenja bil POSLUŠEN svoji materi Mariji in krušnemu očetu sv. Jožefu.

Značilno, a žalostno za našo dobo je, da otroci, ki so komaj dovršili osnovno šolo, že smatrajo, da so tako modri, zreli in izkušeni, da vodstva in nasvetov staršev ne potrebujejo več. Mišljenje staršev se jim zdi zastarelo in nazadnjaško. Domišljajo si, da oni sami vse bolje poznajo in razumevajo nove čase in njihove zahteve.

Naj vsi ti DOBRO razmišljajo sledečo izjavo nekega odličnega moža: »Ko sem imel 16 let, sem bil prepričan, da moj oče ni pri pravi pameti; ko sem imel 20 let, sem se še vedno smatral modrejši od svojega očeta; ko sem imel 30 let, sem prišel do prepričanja, da sva oba enako pa-

Pozimi v naših hribih

metna; pri svojih 40 letih pa sem spoznal, da oče marsikaj bolje vé kot jaz in pri 50 letih življenja še vedno rad sprašujem svojega očeta za nasvet...«

Nekdo je zapisal, da LJUBEZEN VEDNO RODI ŽIVLJENJE, SEBIČNOST PA VEDNO POVZROČA SMRT.

Zdi se, da v tem stavku stoji pojasnilo krize sodobne

Ko so bili naši očetje mladi, so bili strašno ponosni na vse, kar je bilo naprednega. Ko se je pokazal na cesti bicikelj, je vse gledalo za njim. Vsak fant je hotel imeti čimprej kolo in ob nedeljah so dirjali z njimi po cestah. Danes je že celo motorno kolo premalo. Treba je že avtomobila.

družine. Z vseh strani se namreč dvigajo tožbe, kako ogrožena je sodobna družina. In ako gledamo okrog sebe, vidimo, da je to res.

Kje je krivda? — V sebičnosti!

Kje je zdravilo? — V ljubezni! V nesebični ljubezni!

DRUŽINO, CELICO NARODOV IN CERKVE, MOREJO REŠITI SAMO MOŽJE IN ŽENE, KI BODO ZNALI SVOJE ŽIVLJENJE POSVETITI NESEBIČNI LJUBEZNI.

Ti rešitelji pa morejo zrasti samo v šoli Jezusa Kristusa. V-ko.

Pohvala dobro dé

Skopost z denarjem je zelo škodljiva za zadovoljnost v zakonskem življenju, še bolj pa skopost v pohvali.

V tem se mož zelo moti, če ženi nikoli z besedami priznanja ne dá in pravi:

»Čemu jo bom hvalil? Saj sama vé, da sem zadovoljen z njo, dokler ji nič ne očitam!«

Takšno torej je njegovo mišljenje: z ženo bo govoril samo, kadar ji ima kaj očitati. Potem se ne smemo čuditi, če v takem zakonu kmalu po medenih tednih zavladajo dolgočasje, kateremu sledi nezadovoljstvo in pritožbe, ki vodijo do popolnega družinskega poloma.

Podobno pa tudi žene ob vsej gostobesednosti prav radi skoparijo s pohvalo moža.

»Saj je tako že strašno domišljav; če ga pa še začnem hvaliti, bo kar neznosen!« A tudi žena se moti, če tako govori. Zavedati se mora, da vsakemu človeku pohvala dobro dé, ne samo njej, tudi njenemu možu.

A ni rečeno, da je ta skopost s pohvalo izraz pomanjkanja ljubezni; je le izraz napačnega pojmovanja ljubezni. Kakor da se sramuje prave nežnosti, tiste prvotne, ki jo je imel, ko je bil še »zaljubljen« in ji je pisal dolga pisma, polna pohval in navdušenja. Če na to pomislimo, se vendar ne moremo povsem otresti vtisa, da je ta okolnost izraz pešanja ljubezni. Pohvala je vedno izraz ljubezni. Kjer ljubezen ni več dovolj močna, tam tudi ti izrazi ne prekipajo več in se ne izlijejo več v besedo.

Tu še vedno velja pravilo: »Česar je polno srcé, to usta govoré!«

Velja torej: pohvala izvira iz ljubezni. A tudi obratno je res: iz pohvale izvira ljubezen. To drugo je morda še važnejše za zakonsko življenje kakor prvo. Mnogo premalo se zakonci tega zavedajo, da lahko s pozorno pohvalo tako rekoč »umetno« ohranjajo in vedno na novo poživljajo zakonsko ljubezen, ki bi se sicer morda že davno ohladila in zašla v težke preizkušnje. Saj je večkrat tudi obratno ravno »hvalisanje« in »dobrikanje« eden glavnih nagibov, s katerimi druge ženske moža zapeljujejo in odvrčajo od njegove žene. Isto velja za ženo: nezvesta začne postajati in se obračati za moškim, ki ji nudi več obzirne pozornosti in zna pohvaliti tiste njene odlike in prizadevnost, v katerih je najbolj občutljiva in kjer pri možu že dol-

go pogreša prave besede priznanja in pohvale.

Zakonci se niti ne zavedajo, da je bil večkrat začetek njihovega družinskega poloma ravno v tem, da sta eden na drugem gledala vedno bolj samo slabe strani in si jih očitala, namesto da bi imela stalno odprte oči in zgovorno besedo za svoje dobre lastnosti, uspehe in žrtve. Samo videti je treba ženo pri njenem drobnem delu v kuhinji ali ob šivalnem stroju ali v pralnici ali ob tisoč skrbnih korakih, ki jih dnevno napravi, pa ne bi bilo težko najti besede priznanja. — Obratno velja tudi za moža: najsi bo v delavnici ali ob pisalni mizi ali pa na polju in pri živini ali v javnem življenju: kako potrebna mu je vsaj beseda priznanja, ko pride ves zbit z dela ali iz službe!

Žena mnogo lažje vse prenese, če ji mož za njene žrtve dá vsaj besedo priznanja in pohvale, zlasti pa, če je vse to združeno z enakimi znaki nezmanjšane nežnosti, kakršno ji je izkazoval prve dni zakonskega življenja. Možu pa žena zlepa z ničimer ne more bolj postreči, kakor da pokaže zanimanje za njegovo delo in da mu pokaže, kako zna ceniti njegovo prizadevanje. Skratka, mož mora čutiti, da žena »z njim drži«. To podzavestno, a zato tem učinkoviteje pogloblja njegovo ljubezen do nje.

Lurd

Več rojakov, ki živijo v Franciji, vsako leto poroma na božjo pot v Lurd.

Ker je v februarju praznik lurške Matere božje objavljamo pesem, ki obuja opomine na to romanje.

*

*Pred Tvojo votlino smo stali;
z boječim pogledom iskali
Tvoj sveti obraz.*

*Ko ustne so »Ave« molile,
iz srca so prošnje se vile:
»Ozri se, Prečista, na nas!«*

*Iz dalje smo k Tebi prispeli,
v zavetje se semkaj oteli
usi trudni, vsi polni skrbi.*

Če hoče mož, da bo njegova žena dolgo ostala sveža in lepa, naj jo pogosto, kot za vsakdanjo hrano, pohvali; videl bo, kako ji bo obraz žarel, kako se ji bo krvni obtok v licih poživil; prej ovela lica bodo zasijala v novi svežosti, novo življenje jo bo prešinilo in gube bodo izginile ...

Zato pa pomeni pravo pokveko zakonskega življenja, kakor hitro začno žene čez moža kar naprej godrnjati in zabavljati. Ne zavedajo se, da si s tem same žagajo vejo, na kateri sedé.

A prav zato mora biti vsak sobesednik, zlasti pa zakonski svetovalec v takih primerih zelo previden. Paziti mora, da ne bo neprevidno potrjeval ženinih pritožb in morda proti možu še kakšnih očitkov dodajal. Če kje, potem mora imeti svetovalec tu veliko osebnega spoštovanja in modrosti.

Pri vsem tem se mora namreč zavedati, da tudi takrat, ko žena najbolj zabavlja čez moža, pohvala še vedno dobro dé. Medtem ko udriha čezenj, še vedno v dnu srca nekje podzavestno, na tihem, z njim drži. Pravzaprav s svojim zabavljanjem večkrat samo izziva, da bi ji kdo začel ugovarjati in ji razpodil temne oblake, ki se po njenem občutku zbirajo nad glavo njenega moža.

(Dr. Anton Trstenjak, »Človek v stiski«)

*Glej, srca ta, polna bridkosti,
glej v dušah te grenke skrivnosti:
pomagaj, olajšaj jih Ti!*

*Je Tvoja podoba tam stala,
v stoterih je lučih sijala,
se dvigale svete roke.*

*Kot sveče so duše se vnele,
a ure so tihe hitele ...
Prehitro je prišlo slovo.*

*Spet vzeli smo svoje bremena
in nizko upognili kolena,
pred Tabo poljubili tla.*

*In ko so nas ceste objele,
so bile bolj lahke, vesele. —
Nevidno za nami si šla.*

R., Francija

NEKJE V MEHIKI . . .

Na »zeleni poljani« v Quernavaca, sedemdeset kilometrov daleč od glavnega mesta v Mehiki, sredi bajnega podnebja, v katerem obrodi koruza trikrat na leto, drugi sadeži pa še večkrat, živi Vili Žebre, doma iz Loža pri Cerknici, kjer mu je tekla zibelka pred dobrimi 60 leti.

Oče ga je poslal v ljubljanske šole, od koder je šel na Dunaj študirat tehniko. Ozračje pred prvo svetovno vojno in zaničevanje slovenskega življa sta ga napotila, da je z nekim drugim znanecem »pobegnil v svet«. Dokopal se je do francoskega Marseille, kjer se je poizkušal vkrcati na kako ladjo, naj ga ta popelje že kamor koli. Slučajno mu je uspelo priti na neko ladjo in ta je peljala v Meksiko. Po dolgem križarjenju po morju so nekega večera dospeli v Veracruz. Tam so že prvi večer njegovemu tovarišu — nobeden od njiju ni razumel besedice španski — ukradli tistih petdeset dolarjev, ki sta si jih skrbno prihranila za prvo silo.

Brez pare v žepu sta začela delati v luči. Ko sta si nekaj prihranila, sta se odpravila v notranjost ogromne države in kupila kos zemlje. Po treh letih sta morala priznati svoj neuspeh, bankrotirala sta in zapustila »ranč«. Vili je poskušal najti več sreče v mestu, kjer se je spet lotil težkega dela. Pri tem se je spoznal in nato tudi poročil s hčerko nekega libanskega izseljenca. Ko si je malo opomogel, se je spet vrnil na poljedelstvo.

Bilo je to okoli leta 1930. Zemlja je bila poceni in kupil si je kos sveta na »zeleni poljani«. Ko mu je šlo vse bolj po sreči, je dokupil še kos in še več. S pridnim in skromnim življenjem je spremenil prvo vrstno, a neobdelano zemljo v obdelano polje.

*

Po zadnji vojni se mu je nasmehnila sreča. Meščani Mehike so začeli graditi vile izven mesta. Odkrili so bajno podnebje »zelenih poljan« in na njej začeli kupovati zemljo. Hektar zemlje, ki ga je Vili svoj čas kupoval za 65 centov, je začel prodajati po 50, celo 70 pezov. Razprodal je večino zemlje in si je obdržal le tisto okoli svoje stare hišice.

Kljub temu, da je zaslužil lepe vsote z razprodajo zemlje, meni Vili, da je delo za človeka zdravje in poštenje. Znanec, ki ga je obiskal, ga je dobil v hlevu. Na nogah je imel rumene čevlje, na glavi ogromni »sombbrero«. Povedal mu je, da na njegovem posestvu dela petdeset ljudi z družinami. Bil je po dolgih letih tudi na obisku doma, nakar se je seveda spet vrnil v tujino. Še vedno pa upa, da bo lahko večer svojega življenja preživel v skromni hišici nekje tam okoli Cerkniškega jezera.

Do tujih domačih tleh

Obisk pri slovenskih izseljencih po zapadni Evropi je zanimiv. Začni pri Nici, Parizu, Merlebachu, Liegeu in Londonu ali pa se zapelji v Porurje in na Švedsko, povsod te bodo naši ljudje radi sprejeli in naši rojaki so veseli, da morejo s teboj po domače kramljati in ti to in ono zaupati.

Odšel sem na potovanje. Potno torbico sem pustil doma in tudi krivko pozabil za omaro, namesto njiju pa napolnil denarnico s francoskimi in belgijskimi franki ter nemškimi markami, v roke pa prijel prestavno palčico. Tako se namreč potuje »po moderno«. Potem sem ob ropotu motorja letel od kraja v kraj kot golob pismonoša.

Najprej sem se ustavil na **Francoskem**. Že od nekdaj so Slovenci zahajali tja po srečo, včasih pa so ravno v tej deželi naleteli na nesrečo. Kakor jim je pač Bog dal zdravja in kakor so se sami znašli v novih okoliščinah, takšno je bilo njihovo življenje na tujem.

V rudarski koloniji sem našel svojega daljnega sorodnika, ki je že nekaj desetletij prebil v Franciji. Vesel je bil obiska.

»Lepo je bilo nekoč tukaj. Kar za celo vas je bilo v tej koloniji Slovencev. V gostilni smo zapeli, da so se stene tresle. Večkrat je bila »kulturna prireditev,« je začel

pripovedovati mož srednjih let, ko mi je prej ponudil stol in sva že nekaj časa kramljala. Opazil sem, da težko diha. »Prah mu je napolnil pljuča in mu sedaj jemlje sapo,« sem si mislil. Potem pa je tudi sam izdal svojo bolezen.

»Domov me ne veseli več. Vaščanov, s katerimi sem fantoval, ni več. Saj ste slišali, kaj se je naredilo po vojni in kako so jih pomorili v Kočevskem Rogu,« je pristavil in pogled mu je ušel nekam daleč skozi okno.

»Ne, ta človek ni našel domovine na Francoskem. Le še za prgišče domače mu je ostalo v srcu, ko po vsem, kar je slišal, vidi v njej le še košček revščine po kraških rebrih in kotanjah, ne najde pa ljudi, ki bi ga pritegnili,« sem hotel prodreti v njegovo dušo. Dvignil sem kozarček in sva napila na tisto staro lipo sredi domače vasi, katera edina

mi pokazal sobo, ki sem jo iskal. Srečanje po desetletju s staro znanko je bilo nadvse veselo, doživetje. Kako in kje bi začela s pogovorom, kar nisva vedela.

»Tukaj ste torej,« sem začel, ko me je vodila po hodniku v kuhinjo. »Saj sem vas še hitro našel v tem tujem kraju,« sem še pristavil.

»Kar ne morem verjeti, da se snidemo na Francoskem,« je spregovorila znanka, ko mi je ponudila stol. Potem je tekla beseda o tem in onem brez vsakega reda.

»S čim bi vam postregla? Pri kosilu ostane tukaj,« je rekla vljudno.

Kot v prividu sem imel pred seboj v tej ženski dve osebi. Tisto mlado in veselo dekle, ki sem jo videl zadnjikrat, ko je zvečer zalivala rože na oknih, katerim je bila sama podobna, poleg nje pa človeka zrelih

Prijetni, včasih tudi napeti
trenutki ob branju novic

bi mu še mogla obuditi lepe spomine na mlada leta.

* ■

Zamišljen sem se odpeljal od tega moža, s katerim sva že ob prvem srečanju postala prijatelja. Gotovo se bova razumela tudi v naprej, še celo brez besed. Duše, ki so ranjene po istem udarcu, se razumejo brez besed.

Stopil sem na druge hiše in vprašal po ljudeh, ki sem jih hotel mimogrede vsaj pozdraviti. Hišnik me je vljudno sprejel in

let, resnih potez na obrazu, zgaranih rok, človeka, ki smatra, da ima življenje že za seboj. Prva podoba je izginila ob vsaki njegovi besedi. »Ni imela lahko,« sem si mislil, ko sem motril njen obraz in njene kretnje.

»Že nekaj let sem v Franciji. Lani sem bila doma na dopustu. Kar sem si v zadnjih letih prislužila, sem deloma že prej poslala domov, drugo sem razdala pri zadnjem obisku v domovini. Kot bi bila prišla k ciganom, se mi je zazdelo, ko sem primerjala francoske razmere tega kraja z razmerami

naše vasi doma,« je začela pripovedovati in medtem nekaj iskala po kredenci.

Še dolgo sva se pogovarjala. Ko sem ji omenil, da poznam njene sovrstnice, ki imajo že družine v Nemčiji, jo je nekam stisnilo v vratu.

»Sojeno mi je, da grem po svetu. Vse je bilo drugače mišljeno. Pa, saj sami veste, da ni bilo fantov...,« je težko spravila iz sebe.

»Tudi njo so predčasno osvobodili,« sem si mislil, ko sva se poslovila pred garažo.

*

Francija pa je velika dežela in povsod so raztreseni Slovenci. Zato je moral avto požrti precej ceste, preden sem dosegel drugo kolonijo, kamor sem nameraval. Več kot deset kilometrov pa gotovo nisem zgrešil. »No, zavoziti se deset kilometrov, ni kaj hudega. Slabše bi bilo, če bi se bil deset kilometrov zahodil,« sem se tolažil, da bi hitreje pozabil na tisti bencin, ki sem ga potrošil tjavendan.

Bilo je že proti večeru in nisem mogel razbrati na vratih ime družine, h kateri sem bil namenjen. Ker nisem kadilec, vžigalic ni bilo pri roki. Da se na vse spomniš, kaj moraš vse vzeti s seboj na potovanje (v tem primeru bi mi žepna svetilka dobro služila), moraš biti pa že »visoko izšolan«! Tako sem kar na slepo pritisnil na gumb nekje v sredi. »Samo človek mi lahko odpre, tega se pa ne bojim,« sem si mislil pri tem. Imel sem srečo in že po klobuku sem spoznal, da mi odpira Kranjec.

Nekam nezaupljiv je bil prvi pogled rudarja, ko je v veži prižgal luč in me prvokrat videl z veliko aktovko. »Tudi tu so ljudje siti zastopnikov, ki tako ponujajo blago, da

kupiš krtačo, čeprav jih je poln ,lajdlc' doma,« mi je prišlo na misel. Ko sem vstopil v kuhinjo in odložil plašč, se je pa pogovor kaj hitro razgrel. Kmalu je že po klobasah zadišalo, ko jih je žena vrgla med razgreto čebulo.

»Pri nas prenočite, kaj boste hodili naprej! Prostora je dovolj,« mi je hišni gospodar ponudil posteljo. »Saj res, ponoči se boste še kam zaleteli, ko je toliko prometa na cesti,« je pristavila žena in pridno obračala klobaso v ponvi.

»Kranjska klobasa za večerjo, poceni prenočišče, to ne bo slabo,« sem na pol filozofsko zaključil in pristal, da ostanem.

Tisti večer je bilo veselja! Da je jezik bolj tekel, smo ga stalno zalivali z rdečim francoskim vinom.

»Poleti je bilo romanje v Habsterdick. Vsako leto je tam vse polno naših ljudi. S seboj vzamemo tudi zastave društev. Letos pa je nekdo hodil od hiše do hiše in nagoval ljudi, da ne bi pustili zastav v Habsterdick. Rekel je celo, da ljudje, ki hodijo na romanje v Habsterdick, ne bodo dobili potnega dovoljenja za obisk domovine. A se nismo dali prestrašiti,« je žena samozvestno zaključila.

»Če bi tisti človek hodil po naših krajih, bi mu le pritlične hiše, ki nimajo nobenih stopnic, rešile hrbtenico,« sem se vgriznil v jezik.

»Čudni časi so danes v domačih krajih. Še semkaj hodijo, da delajo zgago!« je prijazni rudar dodal k ženinemu pripovedovanju.

»Res čudni časi so danes na svetu,« mi je šlo še naslednjega dne po glavi, ko sem zjutraj meril cesto proti Belgiji.

Iz slovenskih krajev

V Bohinju so bile mednarodne smučarske tekme. 39 smučarjev iz Jugoslavije, Avstrije, Italije in Nemčije se je pomerilo, kdo zna s smučkami najbolj teči na 15 km dolgi progi. Zmagal je Cveto Pavčič, član ljubljanske »Edinosti«. — 22. dec. sta pri

Škofji Loki trčila osebni in tovorni vlak. Še dobro je, da je bilo pri tem le pet potnikov laže ranjenih.

Za Novo leto je zadel slovenski gledališki svet težak udarec. Umrl je namreč Edvard Gregorin, ki se je skozi 40 let udejeval v slovenski odrski umetnosti. Leta 1919 je prvič nastopil v ljubljanski Dra-

Gorica [pod Italijo]: Cerkev sv. Ignacija na Travniku

mi v igri »Tugomer«. Skozi vrsto let so predvajali v ljubljanski drami (seveda pred l. 1945) ob postu »Pasijon«. V njem je rajni Gregorin igral Kristusa.

V Slovenskih Konjicah in v Žalcu je začelo poslovati okrajno sodišče. — Tudi v Srednjem Lokovcu na Goriškem je zasvetila elektrika.

Ob 75-letnici tržiške industrije je napisal Ivan Mohorčič 520 strani debelo knjigo »Bombažna predilnica in tkalnica v Trzinu«. — Tržaški slikar prof. Avgust Černigoj je razstavil v nemškem Stuttgartu več svojih slik in je pri tem žel prav lepo priznanje tamkajšnje javnosti.

Skozi Ljubljano gre dnevno 180 tovornih vlakov. — Na Ježici in v Stožicah so poimenovali vse ceste in na novo preuredili hišne številke.

V papirnici Količevo pri Ljubljani so spustili v pogon nov oddelek za izdelovanje lepenke. Proizvajali jo bodo lahko toliko, da bo zadostovala za vse jugoslovanske potrebe.

Novoletna srečka jugosl. loterije, ki so jo prodali v Ljubljani, je zadela milijon dinarjev. Razdelila sta si vsoto neki ljubljanski elektromonter in starejša žena iz

Novega mesta, ki sta pred Božičem kupila vsak polovico srečke.

Minilo je sto let, odkar je skladatelj Davorin Jenko uglasbil slovensko narodno himno »Naprej, zastava Slave«.

Na področju Lendave so petrolejska ležišča že močno izčrpana. Skupina vrtalcev je šla zato v svet s trebuhom za kruhom. Odpravila se je v Egipt, kjer zdaj vrta v zemljo več sto kilometrov južno od Sueza in išče petrolej. Delo je precej napornejše, kot je bilo doma v Prekmurju. — V Sloveniji je zdaj 15.000 rejencev. To število otrok, ki ne živijo pri svojih starših, je za našo domovino nenavadno veliko. Pač slabo izpričevalo moralnih in socialnih razmer! — V velenjski rudnik je vdrla voda in je bilo zato 15 rudarjev ranjenih.

O novem deviznem poslovanju

Nove uredbe o deviznem poslovanju v Jugoslaviji stopajo v veljavo. Seveda je treba časa, da izidejo vsi tozadevni ukrepi. V gospodarstvu se uveljavlja obračunski tečaj 1 dolar = 750 dinarjev. Vendar so še vedno v veljavi nekateri predpisi glede tako imenovanega turističnega menjalnega tečaja, po katerem je dolar = 400 dinar-

jev. Tudi če se pošlje denar iz tujine svojem, se obračunava (do novih odredb) po tem tečaju in se dodaja zraven premija kot doslej. Glede tega zaenkrat še ni jasnosti in enostavnosti.

Nova petletka teče...

Za novo leto je bila spet »navita plošča« o petletki. Spet so govorili, česa bo vsega deležno delovno ljudstvo čez pet let, če bo dobro delalo. Obljubljajo razvito državo, ker je sedaj še nerazvita. Sicer je res,

da vsaka pametna država dela po nekem načrtu za več let naprej. Tudi vsak človek dela načrte. Tjavendan se ne sme živeti. Ne smemo pa pozabiti, da pri načrtih vse zavisi, ali je načrt stvaren in če ga vodijo pravilne ideje. Istrska zgodba pripoveduje, kako je nekdo posekal veliko hrastovo drevo in ga več dni tesal in vedno zatesal. Nazadnje je iz njega iztesal zobotrebec. Vprašanje je torej, ali vodi nov petletni načrt pravi pogled na življenje. Iz preteklih skušenj vemo, da stoji mnogo stavb nedozidanih. Želimo zdaj več sreče in več pameti.

Kaj je novega med nami?

London: Tudi drugo nedeljo v februarju bomo praznovali v Londonu 12. februarja. Bo pustna nedelja. Po maši in blagoslovu ob 5. uri pop. bo v »Našem domu« domača zabava. 19. febr. bo pa že prva postna. Razpored za post in Veliko noč pa boste našli v prilogi.

Krst: V cerkvi Sv. Alphegea v Bathu so krstili 31. decembra Silvestra Metelko. — Čestitamo.

Blagoslovi domov in posestne spremembe: Miheličevi v Nottinghamu so dali blagoslo-

vit svoj novi dom. — Prav tam so tudi Lehmanovi blagoslovili trgovino, ki nosi tu ime »Fish and Chips« (ribe in frite). — Perkovi v Enfieldu blizu Londona so se preselili v svoj novi blagoslovljeni dom, prejšnjega pa prepustili F. Perušku. — Na otoku Jersey med Francijo in Anglijo so kupili Valentinčičevi hotel. G. Valentinčič je bil dosedaj tu uslužben pri radiu.

Pisarna: Glede knjig in listov kot tudi romanj, počitnic izven Anglije itd. se vedno obračajte na Slovensko pisarno, 62 Offley Road, London S. W. 9. Telefon RELiance 6655.

Tivadarjevi trije, Breda Dora in Janezek v Doncastru v Angliji že računajo, koliko dni je še do Velike noči...

Limburg — Liege:

Društvo sv. Barbare v Eisdenu je lani 18. imelo svoj **Miklavžev večer, združen z božičnico**. Naši najmlajši so navzoče razveselili s prav lepimi in občuteno podanimi deklamacijami. Za zaključek so z otroki vsi navzoči zapeli »Sveta noč, blažena noč«. Sledil je sv. Miklavž, ki je letos bil prav posebno radodaren. Obdaril je vse, male in velike. Topla zahvala!

Isto popoldne je sv. Miklavž obiskal tudi člane društva »Slavček« v Watersheju. Tu je bila na sporedu igrice naših najmlajših, deklamacije in pesmi. Nastopajoči so se tudi tu dobro postavili. Zato pa je sv. Miklavž vse lepo pohvalil in obdaril.

Pevsko društvo »Slomšek« je na praznik sv. Štefana tudi nastopilo z zelo pestrim sporedom. Najmlajši so nastopili z igrico, deklamacijami in petjem. Moški in mešani zbor pa sta nam pričarala vrsto božičnih in narodnih pesmi. Poslušati deklamacije naše mladine in petje naših zborov je za vse rojake v tujini pravo doživetje. Miklavž se je oglasil sicer pozno, a ni razočaral. Pridno je delil ne samo darila, temveč tudi koristne nauke za življenje. Nastopal je z vso avtoriteto in dostojanstvom.

Isto popoldne so v Watersheju imeli svoj **družabni večer** pevci in igralci društva »Slavček«. Večer so preživeli v prijetni domačnosti ob čaši vina in domačih klobasah.

Božič smo obhajali v Seraingu, Watersheju in Eisdenu. Za nas vse so to bili trenutki, na katere človek misli z veseljem.

Ob tej priliki izrekamo delavcem vseh naših društev, igralcem, pevcem, režiserjem, učiteljem naše mladine in posebno našim pevovodjem iskreno zahvalo za njihovo požrtvovalnost.

Poroke: G. Berto Virant iz Mechelena je sklenil zakonsko zvezo z gdč. Marijo Brimšek iz Tržišča na Dolenjskem. Njegov brat g. Jože pa je isti dan poročil gdč. Ivanko Lindič tudi iz Tržišča na Dolenjskem. Obema mladima paroma toplo čestitamo in želimo vso srečo!

Bolniki: Še isti večer, ko je z odličnim uspehom nastopil z našimi najmlajšimi na božičnici in miklavževanju »Slomška«, je težko zbolel g. Štefan Rogelj. Zdravnik mu je predpisal popolen počitek. — G. Berto Virant iz Mechelena je v avgustu imel zelo veliko srečo, ko je pri delu brez usodnejših posledic padel pod težak kamion. Njegova sestra gdč. Marija se je poškodovala pri padcu na stopnicah in njuna mama ga. Ana je tudi, da bo mera križev polna, dalj časa bolehal. — Ga. Emilija Korelc iz Houthalena se je morala podvreči hudi operaciji. — G. Alojz Korelc še vedno zdravi svojo nogo v Watersheju, katero mu je grdo razmesarilo v rudniku. — Ga. Tomšič iz Liegea se že dlje zdravi v sanatoriju Magnée. — Ga. Agata Kopi iz Watersheja je že dalje časa v negi zdravnikov univerzitetne bolnice v Leuvenu. — Omenjenim in vsem, za katere še ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave.

Pas-de-Calais

Miklavževanje je zopet zbralo male in velike v dvorano Mlinar Fouquieres-les-Lens 18. decembra in v dvorano v Bruay 26. dec., na dan sv. Štefana. Otroci slovenskega tečaja iz Méricourt-Mines so lepo zaigrali otroško pripovedko »Čarobna piščalka«, odrasli pa komični prizor »Izgubljena stava«. Miklavž je letos pripeljal res številno spremstvo angelov in kar dva peklenščka. Obdarovani so bili vsi navzoči otroci. S srečolovom se je res lepó obiskano miklavževanje zaključilo.

Božič nas je zbral okoli jasic v Francoskem patronažu, kjer je bila slovenska polnočnica, zopet zelo lepo obiskana. Nekateri slovenski verniki so prišli nad 30 km daleč.

V Premesques Nord so 11. decembra pokopali **Judas Claude**, ki je padel 7. oktobra v Saïdi v Alžiru. Star je bil 22 let. Težko preskušeni staršem naše sožalje. — V Lensu na Fosse je 17. decembra preminil **Ivan Vozel**, star 65 let. Ženi in otrokom izrekamo sožalje. Pokojnika naj v miru počivata!

V Bruay je po dolgi bolezni preminil **Ladislav Hajsinger**, star 39 let, pokopan 31. decembra preteklega leta. Zapušča ženo in dva otroka, svojo mater in obilo sorodnikov. Bil je vedno z vsemi prijazen, mirnega značaja in član Društva sv. Barbare. Žalujoča družina se za pomoč v njegovi bolezni vsem najlepše zahvaljuje, obenem pa tudi vsem spremljevalcem na njegovi zadnji zemeljski poti. — Vsem žalujočim izrekamo iskreno sožalje!

Pariz

Za Slovence je služba božja vsako nedeljo ob 5. uri popoldne v kapeli **Moncheuil**, 35 rue Sèvres, Paris 6°, métro: Sevres-Babylone.

Na pustno nedeljo — 12. februarja — ne bo službe božje na 35 rue de Sèvres, pač pa bo v kapeli, 29 rue Cassendi, Paris 14°, métro: Denfert-Rochereau in sicer ob 4. uri popoldne.

Po sveti maši nas bodo naši igralci in igralke razveselili z igro »Pričarani ženine«. Pridite v obilnem številu, da se boste za pust pošteno nasmejali! (Večerje ta dan doma ni treba pripravljati, ker bo na mestu poskrbljeno za jedajo in pijačo!).

*

Zadnjo nedeljo v februarju — 26. februarja — bomo imeli v svoji sredini papeškega nuncija v Parizu, nadškofa Bertolija. Vsi Slovenci iz Pariza in iz bližnje ter daljne okolice pridite to nedeljo gotovo k sveti maši, da se dostojno predstavimo papeškemu nunciju!

*

Krst: Na Božič je bila krščena Tatjana Grk, hčerka Franca Grk in Marije Cergolj.

Emigracija: Na praznik sv. Štefana so odpotovale iz Pariza proti Genovi in nato v Avstralijo tri slovenske družine: Lojze Drvodol z ženo Pepco Lavrič, Janez Lavrič z ženo Cristine in Ivan Mohar z ženo Katarino Levstik in hčerko. Razen Janezove žene, ki je doma iz Bar-le-Duca, in Lojzeta Drvodol, kateremu je zibelka tekla v Črni na Koroškem, so vsi iz Loškega potoka. Slovo je bilo težko tako v St. Mihielu, kjer so Moharjevi starši, prav tako v Bar-le-Ducu,

kjer so Ločani izgubili par svojih ljudi, kakor tudi v Parizu. Vsem želimo v novi zemlji obilo sreče.

V Kanado je v novembru odpotovala **Herica Anica**, doma iz Gaberja pri Dolnji Lendavi.

Oo birmi v slovenski zupnici v Parizu

SATROUVILLE (Seine-et-Oise). — Na božični dan je bila krščena Martina Petovari, hčerka Stanislava Petovari iz Razkrižja in Marije Kreslin iz Črensovcev.

LA MACHINE (Nièvre). — V nedeljo pred Božičem smo se kar v lepem številu zbrali pri slovenski sveti maši, čeprav je bila pot zaradi poledice za marsikoga bolj težavna. Lepe božične pesmi so nam že teden dni pred Božičem pričale božično razpoloženje.

TOULOUSE (Haute Garonne). — 27. decembra se je poročil Anton Kres z gđc. Josette Auriol. Ženin je doma iz Sv. Jurija v Slovenskih goricah. Za časa vojne so Nemci vso Krebsovo družino preselili v Nemčijo, od koder so po vojni prišli v Francijo. Novoporočencema naše čestitke!

TALLARD (Hautes-Alpes). — 17. decembra se je poročil Franc Gumilar, doma iz Gornjih Petrovcev, z Louise Henriette Verneuil. Vso srečo!

LANDRES-BUZANCY (Ardennes). —

Rojak Jean Kozel se je moral decembra za-
teči v bolnišnico in je srečno prestal opera-
cijo v križu. Upamo, da je sedaj že povsem
okreval.

Nica

Božične praznike smo zelo lepo obhajali.
Na svetonočni večer smo se zadovoljili vsak
sam zase doma.

Na **božični praznik** sam smo pa imeli po-
poldne ob treh pri St. Barthelemy — veliko
srečno iznenadenje. Pred sabo smo zagle-
dali jaslice, na drevescu so zagorele svečke,
slišali smo v svojem jeziku božični evange-
lij in prepevali božične pesmi. Nekateri so
rekli: »Tako lepo pa še nisem obhajal Bo-
žiča, kar sem od doma!« Hvala Bogu! Seve-
da smo imeli ta dan tudi skupno sveto mašo.
In še to pravijo, da bomo imeli skupno **sve-
to mašo** v naprej **vsako prvo nedeljo** v me-
secu, ne da bi nas kdo o tem še posebej ob-
veščal.

Resno mislimo na **pevski zbor**. Resno mi-
slimo na stalne naše prostore bolj v centru
mesta. Tudi knjižnica bi nam prav prišla.
Toda vsega naenkrat ne zmoremo. Težko
pričakujemo pravila »Slovenske izseljenske
zveze«.

Marseille

Kar dobro nam je delo pri srcu, ko smo
dobili sporočilo iz Nice, da pride na Nove-
ga leta dan med nas pater Jakob. Še poznali
ga nismo nekateri. Ja, potem pa taka reč!

Skupno sveto mašo smo imeli v cerkvi na
51 rue Croix de Regnier v četrtem mestnem
okraju. Pred mašo je bilo spovedovanje.
Prepevali smo slovenske pesmi. Po sveti ma-
ši nam je v barvastih slikah prikazal pater
Jakob romanje Slovencev s Koroškega v
Lurd in Fatimo. Zelo nam je bilo všeč. Se-
veda smo se vsi ogreli, da bomo šli letos tu-
di mi kam na romanje.

Da bi bili dalje skupaj, smo šli k skup-
nemu kosilu. Tukaj pa zopet pesem in raz-
govor, plošče in navsezadnje še — kaj mi-
slite? E seveda: ples. Zakaj bi se pa ne za-
vrteli malo! Pa pater Jakob niti ni nič pre-
povedal, četudi se nam je zdel v začetku ta-
ko »resen« mož. Končno smo rekli: »O, da,
tako bomo pa še prišli ponovno radi sku-
paj!«

Vsem želimo srečno novo leto!

Ob Luksemburgu

Da ne boste mislili, da po naših sloven-
skih domovih ne vstajajo **novi rodovi**, spo-
ročamo: Dne 5. decembra je sv. Miklavž pri-
nesel Voduškovic (St. Marie aux Chênes,
Moselle) drobčkanega Gilberta, bratca trem
sestricam. Zakonca Krapež-Premrl (Floran-
ge, Moselle) je tudi kot prvi 15. dec. razve-
selil »luštkan« sinček. In potem še — tega
nismo mogli še poročati — sinček v družini
Faletič-Mašera (Clouange, M.) in deklica v
družini Kovačič-Barič (Homecourt, M. et M.)
— Bog jim daj v življenju obilo svojega
blagoslova!

V Audun-le-Tiche-u je 3. januarja še ne
po enodnevni bolezni umrl rojak **Peter La-
hajner**, doma iz Cerkna na Primorskem v
65. letu starosti. Ženi vdovi in hčerki, ki je
poročena v Ameriki in tudi naročena na
»Našo luč«, ter vsem sorodnikom naše iskren-
no sožalje.

Bolniki: Na ledu je spodrsnila in si zlo-
mila roko v zapetju gospa Tušar (Piennes,
M. et M.); prepeljali so jo v bolnico Briey.
Bog daj, da bi bila kmalu boljša in se mo-
gla vrniti k svojemu možu, ki je sedaj sam
doma. — Zelo se je poslabšal rojak Kobu-
la. — Bolna sta oba Kogojeva (vsi iz Pien-
nes-a).

Ob nemški meji

Iz naše pisarne:

Božične praznike smo brez posebnih nesreč
za nas preživeli v miru in zadovoljstvu. Ne-
beško Dete je ta dan blagoslovilo tri otro-
čiče, ki so bili prav na ta lepi praznik kršče-
ni: Boža Rijavec, hčerka Marijana in Almi-
re, ter Roža Pleša, hčerka Mile Pleša in Jo-
žefine, sta bili krščeni v Merlebachu, v St.
Avoldu pa je bila krščena druga hčerka Šte-
fana in Marije Rotar. Bog daj, da bi ti mali
rastli v spremstvu božjega Deteta!

Na dan sv. Silvestra sta v Freymingu skle-
nila cerkveni zakon Mirko Štrukelj in Ber-
ta Gregorčič. Naj jima bo sveta družina vzor
mirnega, lepega življenja na temelju žive,
trdne vere!

Na dan sv. Štefana je bila zjutraj in do-
poldne v teh krajih strašna poledica. Časo-
pisi so objavili vse polno nesreč. Naš cer-
kveni zbor »Slomšek« pa je le po težki vož-

nji prišel srečno v Creutzwald, kjer smo imeli slovensko službo božjo. Kljub nevarni poti je prišlo čez 80 ljudi k sv. maši; seveda je bila druga leta cerkev popolnoma polna. Resnično sem bil vesel pevcev in pevk, od katerih so nekateri morali na čevlje nataktni nogavice, da so prišli do avtobusa. Avtobus pa je potreboval za 18 km poldrugo uro! Naši pevci ne pustijo svojega duhovnika samega, naj bo dež ali toča ali led na cesti. Naj vas, dragi pevci in pevke, ljubi Bog blagoslavlja na vsch vaših potih!

Za Božič je veliko rojakov prejelo sv. obhajilo, šestnajstim našim bolnikom pa sem po raznih kolonijah prinesel sv. obhajilo na dom. Povsod sem videl, da so bili ubogi bolniki tega zelo veseli, jaz pa se jim pristrčno zahvaljujem za prijazen sprejem in njihove dobrote!

Pregled

delovanja naše Misije v letu 1960

Število rojakov, ki spadajo po papeški odločbi »Exul Familia« v župnijo naše kat. Misije v Merlebachu, se je v letu 1960 vedno menjalo. Nekateri prihajajo, drugi odhajajo. V naše kraje je prišlo 45 novih rojakov, ki so ostali tu, 22 pa jih je odšlo od tu: nekateri v Pariz, drugi v Nemčijo, nekateri pa v območje naše Misije v Aumetzu. Statistika se tako spreminja od 3882 do 4030, katerim je treba prišteti še novorojene. — Tudi mnogi naslovi so se spremenili. Rudniki so podrli lesene barake in dali delavcem stanovanja v večnadstropnih hišah.

Dopisov: došlo 1952, odposlanih 1280; skupaj 3.232.

Umrli so: 20 moških in 4 ženske; skupaj 24. Vsi cerkveno pokopani.

Krščenih: pri slov. duhovniku: 14 dečkov, 12 deklic; skupaj 26. — Pri domačih duhovnikih 18. (Otroke dajte čimprej krstiti!)

Poroke v cerkvi: slov. duhovnik jih je opravil 23, drugi duhovniki 12; skupaj 35. Tiste, ki so samo na občini poročeni, izpodbujamo, naj storé to še v cerkvi, da jim v težkih preizkušnjah ne bo obup uničeval njihovega življenja! V Merlebachu je vsak dan ob 7. uri sv. maša. Med sv. mašo lah-

ko pridejo vsi, ki pridejo, pa je v 10 minutah izvršena poroka pred oltarjem, kar vas ne stane nič (samo vožnja do cerkve in nazaj, ako ste v oddaljenih kolonijah, kjer ni slovenske sv. maše). Ne igrajte se z zakonom, da vam njegov bič ne bo uničil vse sreče na zemlji in v večnosti!

Sv. maše: V Merlebachu so bile vsako nedeljo in praznik ob 10. uri v Hospice Ste. Elisabeth. Tedaj so oznanjene tudi vse sv. maše med tednom, kraj in ura. Treba je samo pozorno paziti, kdaj in kje so svete maše, pa ne boste imeli nobenih težav, da dobite (ako je kaj nujnega) slovenskega duhovnika. Nedeljske sv. maše so prav lepo obiskane. Po dovršeni prenovitvi kapele bo najmanj za 40 ljudi več prostora! Pridite pred 10. uro, ker začnemo vedno natančno ob desetih! Pri sv. maši poje naš cerkveni zbor »Slomšek«. V 53 skušnjah v letu in 65 nastopih v kapeli — tu in drugod — je cerkveni zbor prepel čez 300 pesmi (nekatero samo enkrat na leto!) največ štirikrat. 18 slovenskih duhovnikov je obiskalo v preteklem letu to malo kapelico; prvič v zgodovini je v njej maševal tudi slovenski novomašnik. Vsi so se pohvalno izrazili o naši službi božji, kjer se rojaki počutijo kot doma! Pred sv. mašo je vedno prilika za sv. spoved. Na to opozorite tudi one, ki pridejo iz oddaljenih krajev k naši sv. maši; zlasti še one, ki pridejo na obisk iz domovine. Naj bo vsakokrat — kot je to po kolonijah — vsaj nekaj ljudi, ki prejmejo sv. obhajilo in darujejo za one, za katere je darovana sv. maša. Sv. maša in sv. obhajilo, vse naj bo darovano za osebo, katero ste ljubili v življenju! Ljudsko petje se pa še ni prav udomačilo. Le nekateri pomagajo zboru, drugi imajo še preveč strahu. Le pogum!

Službe božje po kolonijah so bile že objavljene v lanski osmi številki. »Naše luči«.

V kraju Creutzwald je bilo lani 29 sv. maš s pridigo. Tako lepo je, ko se številno pridnih pevk vedno več. Navdušeno petje kar povzdigne človeka, tako da se mu zdi, da je praznik, ko ga sliši! Pohvalno je, da vsi, ki dajo za sv. mašo, pridejo ti-

sti dan tudi k sv. zakramentom. Tako je prav, delajte to tudi dalje!

Cité Jeanne d'Arc: 26. sv. maš s pridigo. Med dobrimi in pridnimi pevkami, ki tudi tu povzdignejo slovesnost sv. maše, je tudi gospa Medvešek, ki ni našega rodu, pa je navdušena pevka in je dobra namestnica naše dobre, pa bolne voditeljice ge. Pribošek Katarine. Na sv. Štefana je zbor zapel v šolski dvorani pri božični proslavi dve božični pesmi s splošno pohvalo raznih narodov, ki so bili zastopani in so tudi zapeli svoje pesmi. Ob tej priliki so lepo pomagali tudi naši moške iz te kolonije. Iz srca jih povabimo, da pridejo, kadar so prosti, tudi med tednom pomagat peti pri sv. maši!

Habsterdick: 28. sv. maš s pridigo. Zbor naših dragih pevk in pevcev je bil že večkrat omenjen v »Naši luči« in vedno s pohvalo! Ne gre pa za zahvalo ljudi, pač pa za blagoslov, ki rosi z neba na vas, dragi pevci, in na vaše družine, ko lepo prepevate krasne Jezusove in Marijine pesmi. — Večina naših izseljencev se je že postarala. V tem letu 1960 so začeli obhajati pri Mariji Pomagaj svojo 35., 40. in 45-letnico poroke. Vsem se stori milo, ko vidijo, kako mož in žena prejmeta sv. obhajilo, kako poklekmeta k Marijinemu oltarju, kjer se izvrši prelepi obred jubilejne poroke. Duhovnik še enkrat ovije njune žuljave, strpljene roke s štolo ter jima želi miru, zadovoljstva, moči in poguma v letih starosti. Gotovo so za velikim romarskim dnevom v letu ti dnevi najbolj ganglejivi! Rojaki iz Habsterdicka in okolice, pripeljite še svoje moške, sinove, hčerke, kadar so prosti, k Mariji, da jih blagoslovi!

Stopimo pogumno v novo leto! Pogumno naprej, ohranite vero svojih očetov in mater in ohranite ljubezen do našega lepega jezika, do naroda in domovine! Tako želi in vas pozdravlja

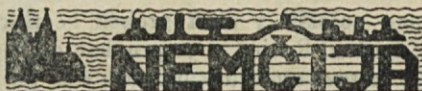
Grims Stanko,
slov. župnik v Merlebachu

*

SOULTZ (Alzaška). — 28. novembra je v Vinici pri Črnomlju umrl **Franc Šutej**, oče gospé Anice **Guzelj**, kateri izrekamo iskreno sožalje!

VELIKA VOJVODINA LUKSEMBURG

Slovenci in Hrvati iz Luksemburga smo na Novega leta dan prisostvovali maši č. g. Dejaka iz Aumetza; čeprav nas je bilo malo, smo vseeno zapeli tisto vedno tako lepo: »Sveta noč, blažena noč.« In je šlo kar dobro.

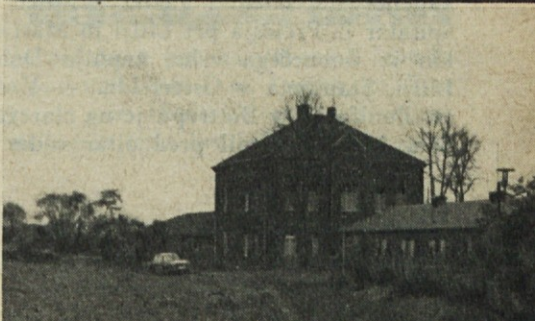
Okoli Essena

Krščen je bil na zadnji dan starega leta mali Vili Dreisiebner staršev Slavka in Dragice iz Altenessena. Za božjega otroka je bil sprejet v cerkvi St. Johann, Karlsplatz. Staršem želimo obilo veselih ur pri vzreji in vzgoji njunega »prestolonaslednika«.

Porok pa je bilo več: 19. dec. sta se vzela Romih Ivan, doma od Sv. Štefana pri Žusmu, in Büchler Katarina, iz Periana v Romuniji. Poroka je bila v St. Johann v Altenessenu. — Kinkopf Ervin iz Ljubljane ter

Prva slika: Pogled na Wildstrasse v Bergeborbecku, kjer stanuje precej naših družin.

Spodaj: Samski dom naših fantov v Altenessenu, Bischoffstraße 50a.

Žagar Ana iz Čateža ob Savi sta se poročila 21. dec. v cerkvi St. Thomas, Bergeborbeck. — V Wengernu pa sta stopila pred oltar Podlesnik Franc iz Dol pri Litiji ter škofca Cilka iz Hinj. Poroka je bila v župni cerkvi St. Liborius dne 30. dec. — Vsem trem novoporočenim parom želimo obilo božjega blagoslova in sreče na skupni življenjski poti.

Na bedenji dan pred Božičem, 24. dec., smo položili v mali grobek hčerkico Ireno Zagožen. Revica si je pravkar opomogla, pa je že spet morala v bolnico, tam pa nenadoma izdihnila svojo nedolžno dušico. Stara je bila komaj sedem mesecev. Starše naj to laži zavest, da imajo v nebesih angelčka-priprošnjika!

Polnočnice v Essenu se je udeležilo zelo veliko število naših rojakov in to ne samo iz Essena, temveč tudi iz Oberhausena in še bolj oddaljenih krajev. Kako lepo so zapeli božično pesem »Sveta noč!« Marsikdo ni mogel zadržati solz ob spominu na domovino in ob misli, da preživlja že toliko let največji praznik krščanstva daleč stran od svojih domačih. A gotovo bo zopet prišel čas, ko se bodo naši ljudje za praznike lahko brez težav podali domov, tam preživeli božični dopust in se nato spet vrnili na delo v Nemčijo! Dal Bog, da bi čimprej napočil ta dan!

Okoli Oberhausena

Krst. — Družino Šalamon v Osterfeldu, Herzogstrasse, je razveselil sinček. Praznik krsta so imeli 21. dec. in dali novorojenčku ime Viljem. Častno nalogo botrstva sta prevzela zakonca Furman iz Osterfelda. Čestitamo!

Poroke. — V slovenski kapelici St. Josefshospital v Sterkrade se je 4. dec. poročil rudar Jožef Burnik, rojen na Ježici pri Ljubljani, z Uršulo Fröse, rojeno v Ludwigsortu v vhodni Prusiji. Srčna vez je bila tako močna, da je segla od Ljubljane do Prusije. Zato lahko upamo, da se bosta v življenju dobro razumela. — Prav v isti kapelici sta sklenila zakon 17. dec. Jože Špitalar iz Prelesja pri Litiji in Marija Fakin iz Bobnečega vrha, župnija Dole pri Litiji. Stanujeta v Osterfeldu. — V cerkvi sv. Bonifacija v Bottropu je na starega leta dan, 31. dec. stopil pred oltar rudar Jože

Lupšina iz Stare vasi na Štajerskem z nevesto Renato Hauge, rojeno v Bottropu. — Vsem novim parom iskrene čestitke!

Miklavževanje. — Tudi lansko leto je prišel Miklavž med slovenske otroke v Oberhausenu. Otroci so ga skupno s starši pričakali v dvorani otroškega vrtca na Oskarstrasse v Sterkrade. Preden so otroci dobili darilce, so morali odgovoriti na Miklavžovo vprašanje. Pa so kar lepo molili in tudi pokazali znanje v katekizmu. Na vprašanje, kdaj morajo iti otroci spat, se je najbolje odrezal Tonček Dobnik. Ta ni našteval ure, pač pa je takole rekel: »Otroci moramo iti spat, kadar mama reče.« Tudi odrasli so morali dokazati svoje znanje, preden so dobili škr-

Za mlade Slovenke v Nemčiji „vespe“ nišo več sanje...

nicelj s čokolado, bonboni in pecivom. Rudarjem Miklavžovo vprašanje, kateri premog, je najboljši, in delalo preglavic.

Adventni večer. — Že v drugič so slovenske matere in žene praznovale skupaj adventni večer v Sterkrade, Oskarstrasse. Krog udeleženk sicer letos ni bil velik, vendar se je v lepo adventno urejenem prostoru in ob zvokih božičnih pesmi s plošč razvilo lepo razpoloženje. Opis mlade žene iz Osterfelda, kako so njeni starši pripravili otroke na Božič, je bil nadvse zanimiv. Navzoče žene in matere so ponesle lepe zamisli s seboj in

Slovenke v Nemčiji (Oberhausen)
pri adventnem večeru

jih hočejo tudi same uresničiti pri vzgoji svojih otrok. Kuhano vino in holandsko pecivo je medsebojno kramljanje še bolj poživilo.

Slika Brezjanske Marije je Slovincem nadvse priljubljena. Za Božič jo je samo v Oberhausenu obesilo v svoja stanovanja 14 družin. Slika pa je šla tudi skoro v vsa mesta po Porurju, kakor Essen, Recklinghausen, Moers, Düsseldorf... Naročila še stalno prihajajo. Že v lepo odgovarjajočem okviru stane samo 16.— DM.

Pevovodju Dobravcu v spomin

V noči 27. dec. 1960. je umrl v 60. letu starosti rojak Franc Dobravec. Pokojni je bil v svojem življenju nesrečnik. V prvi svetovni vojni ga je doletela komaj 17-letnega nesreča pri delu v rudniku. Zaradi nje je več mesecev ležal v bolnici. Ko je bil odpuščen, še ni bil zdrav in je več let nato zaradi tega bolehal. Ko so mu zdravniki pomagali do izboljšanja, se je lotil petja. Zavezal se je za zborovsko petje. Posebno ljubo mu je bilo slovensko petje, pa tudi nemškega se je lotil.

Po svetovni vojni je pri Društvu sv. Barbare v Gladbecku ustanovil pevski odsek, ki je potem prepeval pri cerkvenih in narodnih prireditvah naših rojakov. Pod njegovim vodstvom je ta odsek tudi lepšal tuje prireditve z odličnim petjem. Druga svetovna vojna je to delovanje onemogočila.

Pred nekaj leti je spet doletela rajnega rojaka nesreča pri delu. Na glavo mu je

padel kamen in od takrat ga je vedno bolela glava. Pred par leti je bil upokojen. Ko ga je pred meseci v avgustu zadel srčni napad, je bil vedno slabši. Po vsem životu ga je bolelo. Na predvečer svetega dneva ga je še zadela kap, zaradi katere je do torka ležal v nezavesti, ko je mirno zaspal v Bogu.

Tako je bil na Silvestrovo spremljan k svojemu zadnjemu zemeljskemu počitku ob obilni udeležbi ljudstva, posut z venci in cvetjem. Po cerkvenem opraviilu mu je nemški pevski zbor zapel v zadnji pozdrav ob grobu. Naš ljubljani č. g. župnik Tensundern je poslal družini svoje sožalno pismo. Tudi mi izrekamo družini, ki je začela novo leto z žalostjo v srcih, svoje sožalje. Pokojnemu ljubitelju in razširjevalcu slovenskega zborovskega petja pa želimo, naj mu da Bog večni pokoj.

Okoli Stuttgarta

Odslej slovenska maša ob 5. uri popoldan ne bo več v **Ober-Esslingenu**, marveč v župni cerkvi sv. Pavla v **Esslingenu** samem (pri stranskem oltarju sv. Jožefa, desno od glavnega oltarja).

Tretjo nedeljo v dec. so slovenske žene in dekleta pod vodstvom č. m. Justine, ge. Fini Drenovec in gdč. Hilde Železnik v Heerleheide priredile lepo **božičnico**. Na progra-

mu je bil stvaren nagovor m. Justine, deklamacije, pesmi, srečolov in zakuska s potico in čajem. Navzoče so se prav lepo zabavale v prijetni družbi. Č. m. Justini izrekamo toplo zahvalo za njeno požrtvovalno delo med našimi ženami in dekleti. Dekliškemu krožku pa želimo tudi v bodoče obilje uspehov.

Božič smo praznovali po naši ustaljeni navadi. Za vse rojake iz Limburga smo imeli polnočnico v farni cerkvi v Eygelshoven, katero smo lepo napolnili. Pridigal in maševal je g. dr. Rafko Vodeb iz Leuvena, kateremu se toplo zahvaljujemo za prijaznost. Enako se zahvaljujemo našemu pevskemu zboru »Zvon«, ki je skozi vse tri maše tako krasno prepeval pesmi svete noči. Priznanje in zahvala tudi društvenim odbornikom, ki so vse tako uredili, da so slovenski rojaki doživeli res lep slovenski Božič.

Na **Silvestrovo** sta Društvo sv. Barbare in Pevsko društvo »Zvon« priredila za člane in prijatelje družabni večer. Na sporedu je bil nagovor krajevnega izselj. duhovnika, večerja s kranjskimi klobasami, zelijem in slovensko kapljico ter prosta zabava ob zvokih domače glasbe. Razpoloženje je bilo tako veselo, da se je videlo, kako so vsi vsaj za nekaj uric pozabili na borbe in težave vsakdanjega življenja.

V **novi leto** smo stopili s trdnim sklepom, da bomo odslej še bolj vneto gojili slovensko skupnost v tujini.

Ne samo nekateri in vedno isti, **vs**i morajo sodelovati!

Z veseljem sporočamo, da je ga. Jožefa Knez iz Lindenheuvela odlično prestala operacijo na žolču.

Krst: V družini Snyders-Petrovčič v Heerlenu so dobili hčerkico. Rodila se je na sam sveti večer in ji dali ime Ana Elisabeth Jadranka. — Čestitamo.

Ivan Banič in ga. Strman se zahvalujeta vsem darovalcem za prostovoljne prispevke za rože pri Mariji Pomagaj v Sittardewegu. Nabralo se je fl 228.93. Za rože pa je bilo izdano fl. 248.60. Priporočata se še za naprej.

AVSTRIJA

Konec januarja je odšla skupina rojakov iz Salzburga preko Genove v Avstralijo. Po štirih mesecih čakanja je bila to vesela novica. Seveda bi marsikateri ne šel rad tako daleč od domačih krajev...

Iz barak v Hellbrunnu so bili vsi begunci preseljeni v bližnje nove večnadstropne zgradbe. Za novo leto je pogorela in končala svoje delo baraka hrvatske katoliške misije, ki posluje odslej tudi na Hellbrunnerstrasse.

Položaj postaja tudi za begunce vedno težji. Od 1. jan. je treba plačevati tudi ameriške konzularne pristojbine, ki so bile doslej zastoj. S tem je emigracija otežkočena posebno številnim družinam, saj je treba zdaj imeti tudi denar, ako hočeš iti naprej.

Rojaki pišejo . . .

Peto leto je odkar sem tukaj v tujini pri Parizu. Kot vsak Slovenec se tudi jaz vedno spominjam naše lepe domovine. Hvaležen sem Družbi sv. Mohorja in vsem slovenskim misijonarjem, ki tako požrtvovalno skrbijo za naš razkropljeni narod po raznih državah. Rojakom po svetu želim, da ostanejo res zavedni in da vsak Slovenec ponosno vedno izpregovori: „Slovenec sem!“

S. S., Francija.

Zopet sem bil v Sloveniji in si ogledal lepe kraje. Tudi svoje sorodnike sem pozdravil. Vesel sem bil, ko sem po rojstnem kraju hodil in se tam odpočival.

Le škoda, da je nekaj stvari kvarilo moje veselje:

S starši sem kot trileten otrok zapustil domovino in sedaj že več kot 30 let živim v tujini. Toda vsi, starši in jaz, smo ostali Slovenci in govorimo slovensko, da se vsak rojak v domovini začudi, da je to mogoče.

Kot Slovenec se zanimam za naše petje in našo

glasbo in naše narodne ples. Vesel sem zvedel, da bo v kazinu na Bledu nastopila slovenska folklor-na skupina Bled. Šel sem po vstopnice in med prvimi bil zvečer v dvorani. Skupina je odlično nastopila in od ploskanja so me roke kar bolele.

Pred vsakim nastopom je nekdo pred zvočnikom povedal ime plesa ali pesmi in razložil tudi vsebino. Vesel sem bil, da sem znal tudi nemško, kajti napovedovalec je govoril le srbsko oz. hrvatsko, nemško, angleško in francosko. Žalostno je to, da sem moral znati nemško, da sem napovedovalca prireditve v Sloveniji, ko nastopa slovenska folklor-na skupina in sicer za slovensko občinstvo, sploh razumel. Naj si vodstvo kazina zapomni, da je žalostno, ker njen napovedovalec ne pove najprej

Vsiljiva ljubezen

Na poročnem slavlju je bilo. Vse je bilo dobre volje, le nekaj je navzoče motilo: nevestino vedenje. Celo ženinu je bilo nerodno, kajti ves večer se mu je naslanjala na rame in kazala, kako ga ima rada. Saj vemo, da ga je zaradi tega poročila, ker ga ima rada. Tega ni bilo treba tako poudarjati in bi bil dan njene poroke lepši in bi ostal v lepšem spominu. Mnogo opazk je padlo na račun njenega dobrikanja. Spraševali smo se, kaj bo čez nekaj mesecev s tako »zunanjo« ljubeznijo.

Dekle mora ohraniti svoje dostojanstvo, če hoče, da bo spoštovana in ljubljena. Prevelika sproščenost in »prepeceni dajanje« ljubezni pogubno ruši v njenem fantu vzvišeno sliko, ki jo ima o njej. Ljubezen je zaklad, ki ga človek ne sme nositi na krožniku. Zaklade skrivamo. Tudi lepa in plemenita ljubezen ni vsiljiva.

Vsiljivost je moškim zoprna. Neresneži izrabljajo tako vsiljivost in se z njo zabavajo, za hrbtom takih deklet pa se norčujejo iz njih. Dekle, ki se vsiljuje, koplje grob svoji in fantovi sreči.

Adijo, pa zdrava ostani . . .

**Adijo, pa zdrava ostani,
podaj mi še enkrat roko,
pa name nikdar ne pozabi,
četudi drug ženin tvoj bo.**

**Ne bodem ljubezni te prosil,
ne bodem te prosil roke,
a v srcu jaz bodem te nosil
in s tabo ločitve gorje.**

**Spominjaj se, da sva goreče
ljubila se tudi midva;
spominjaj se najine sreče,
če moreš, brez tihih solza.**

**Le, kadar boš sama sedela,
naj stopim ti jaz pred oči,
le, kadar boš sama slonela,
spominjaj preteklih se dni.**

slovensko! Pravzaprav je več kot žalostno — je sramotno za kulturni narod, da svoj jezik skriva.

Tam blizu jezera na Bledu sem videl tudi neko veliko stavbo z napisom „Jugoslovensko vojniško odmarališče Sloboda“. Mislim sem, da tam jugoslovanski vojaki svobodno delajo omare. Toda nekdo me je poučil, da to ni tako, da ta napis nima z omarami nobene zveze. Rekel je, da je to srbski napis, ki pove, da je tam vojaški počitniški dom. Sedaj pa pomislite, kaj bi rekli Srbi, ko bi jim sredi najlepšega njihovega kraja postavil tablo in napisal po slovensko „Počitniški dom Svoboda“ in bi jim napovedovalec govoril samo slovensko, nemško in francosko...

Slovenski izseljenec

Za dobro voljo

Še se dajo potegniti. — Neki list v Mehiki je objavil oglas: »Možje, pozor! Nekaj za vas! Nič več brivskega aparata, čopiča, britve, brivskega mila! Pošljite dolar, pa dobite recept!« — Precelj naivnežev je poslalo dolar in dobil odgovor: »S škarjami pristrižena brada je lepa in v modi.«

Otroška pamet. — V šoli so pisali spis z naslovom »Naša družina«. Metka je začela takole: »V naši družini smo trije: oče, mati in jaz. Jaz sem najmlajša...«

Otroška odkritosrčnost. — Franček pride k sosedovim prosit škarje. »Ali jih nimate doma?« ga vpraša sosed. — »Seveda jih imamo. Še celo štiri imamo.« — »Zakaj pa si jih potem izposojate?« — »Ker bi mama rada odprla konzervo.«

Prehrana med počitnicami. — Novodošli gost vpraša drugega izletnika: »Kaj menite, ali se dobro je v tem hotelu?« — »Mislim da. V dveh tednih sem pojedel vse, kar sem čez leto prihranil.«

POIZKUSI:

»Da,« se oglasi priletna gospa. »Kako naredite, da se tla tukaj tako lepo svetijo? ...«

Konji v stanovanju. — Na stopnišču se srečata dva soseda. Prvi pravi drugemu: »Saj niste hudi zaradi včerajšnjega hrupa, kajne? Veste, jahalni klub je praznoval obletnico in smo jo proslavili kar pri nas.« — »Kaj bi bil hud! Samo eno me zanima, kako ste namreč spravili toliko konj po teh stopnicah...«

Pomočnica moža. — Mož se obrača in ne more spati. Žena ga sprašuje za vzrok in mož ji pove, da ga skrbi, kako bo sosedu jutri povedal, da ne more plačati dolga. Jutri poteče rok, a je brez denarja v žepu. Ko žena to zve, odpre okno in zakliče proti sosedovim: »Slišite! Moj mož pravi, da vam jutri ne bo mogel dati denarja!« Nato se obrne k možu in reče: »Vidiš! Zdaj si lahko brez skrbi in zaspil! Naj skrbi sosed!«

ZA NAŠE KUCHARICE IN KUCHARJE:

Kuharski recepti

Kos mesa in kos kosti,
poleg tega ščep soli,
pol čebule, dva korenčka
v čisti vodi iz studenčka
naj se vsaj dve uri kuha,
to postane slastna juha,
peteršiljčka ne pozabi,
ker ta jed ga nujno rabi.
Za zakuho pa rezanci,
to je boljše kakor žganci.

✻

Koruzen zdrob in ščep soli
v kotličku z vodo mešaj ti
pol ure prav pošteno
s kuhalnico leseno,
nikakor ne s trobento
in skuhal boš — polento!

Občutje

Pod soncem živi
Onkraj hribov in polja
Naše življenje in kri.
O sreča tega kraja
Si meni vsekraj
Ena goreča želja:
Nazaj v ta prelepi kraj!

Sonce drugačno je v tujini.
Lepi so samo spomini.
O zakaj ti, rdeča zvezda,
Večš nam grenkobo?
Enkrat bo prišel čas,
Našemu srcu veseli bo prišel glas:
Enkrat sprejela bo sina
Cenjena spet domovina.

St., Francija

Dobrodušni Dolenjec

Po domače. — Godrnjav človek in prijazen Dolenjec sedita v neki gostilni na vrtu, oba za eno mizo, drug drugemu nasproti. Godrnjavi bulji v časopis in edina njegova zabava je v tem, da seže izza časopisa po vrček in napravi požirek. Kadar pa ga napravi, mu prijazni Dolenjec zakliče: »Na zdravje!« Godrnjavega človeka to neprestano domače bratovanje, kakor ga on potihem pojmuje, silno jezi. In ko zopet napravi požirek in zopet začuje vsiljivi »Na zdravje!« skoči pokonci in zakriči:

»Zlomka, kaj vam pa je vendar, da mi zmeraj vpijete na zdravje, kadar napravim požirek?«

»I, ne zamerite, gospod!« pravi pomirljivo Dolenjec, »zato ker venomer iz mojega vrčka pijete!«

Sreča je tedaj, kadar se predpriprave srečajo s priložnostjo.

Ameriški publicist G. Leterman

✻

Najboljše zdravilno sredstvo za jezo
je — odlog.

Seneka, stari rimski filozof

?

Ali uganeš?

ZLOGOVNICA

a, be, ben, ca, ce, da, e, e, gelj, i, i, ja, ka, li, me, me, na, na, ne, pa, ri, sa, son, ta, te, ti, tro, van, ve, vo, zav.

Iz teh zlogov sestavi besede, ki pomenijo: 1. nam sveti podnevi, 2. del drevesa, 3. brat očaka Jakoba, 4. sorodnica, 5. moško ime, 6. najbolj zdrava pijača, 7. del sveta, 8. slovansko drevo, 9. številka, 10. kjer bivajo blaženi, 11. pomladna cvetlica, 12. ima vsak človek, 13. lepo dehteča cvetlica.

1.	8.
2.	9.
3.	10.
4.	11.
5.	12.
6.	13.
7.	

Če si besede prav poiskal, ti povedo prve črke, od zgoraj navzdol brane, ime svetnika, ki ima v februarju god.

Enačba

$$(a-b) + (c-d) + (e-f) + (g-h) + (i-j) + k + (l-m) + n + (o-p) + (r-s) + (t-u) + v + (z-A) + (B-C) + (D-E) = X$$

a = jedilna posoda, b = drugo ime za mesec junij, c = korist, d = močvirska rastlina, e = vrsta sortnega vina, f = mesto v zahodni Romuniji, g = albansko mesto ob istoimenskem jezeru, h = strokovnjaki za določeno delo, i = hruškasta stekleničica za zdravila, j = največje irsko mesto, k = kraj pri Mariboru s tovarno čokolade, l = industrijsko mesto na Gorenjskem, m = senene kopice, n = blago, o = rodbinsko ime pisateljice Zofke..., p = dobre volje, r = posest, gospostvo, s = živoredeča svinčena barva za barvanje kovin, t = ruda, u = članarina, v = del dneva, z = slovnično šte-

vilo, A = kmečko delo enega dne, B = ženske figure iz žgane gline, C = zgodovinsko mesto v severni Indiji, D = vrsta vinske trte, E = maščoba; X = misel slovenskega pesnika Antona Aškercar.

PRAVOKOTNIK

Besede pomenijo navpično: 1. nas je ustvaril, 2. z njim gledamo, 3. številka, 4. smo dobili pri krstu, 5. krajša beseda za darilo, 6. strupena žuželka, ki je podobna čebeli, 7. če ni črn, je... 8. prva žena, 9. večno mesto, kjer biva sv. oče.

1	2	3	4	5	6	7	8	9

V prvi vrsti vodoravno bereš od leve proti desni naročilo, ki ga rad izpolnjuj!

STARA UGANKA

Pozimi veliko pojé,
da nam toploto daje,
a lačna stoji poleti,
ker ji ni treba greti.

(2ed)

REŠITEV UGANK IZ 1. ŠTEVILKE NL:

Sestavljalnica: Bog vse vidi, Bog vse ve, greh se delati ne sme.

Posetnica: Lesni trgovec.

Križanka: Vodoravno: 1 formiran, 19 oddelek, 10 TV, 11 Dijon, 13 ort, 15 reka, 16 gnusen, 18 i, 19 rilec, 20 ev, 21 atol, 22 dve, 23 fin, 24 vran. — Navpično: 1 fotograf, 2 odvrniti, 3 rd, 4 med, 5 Hirc, 6 rejen, 7 akok, 8 n, 12 naiven, 14 Tulon, 17 sel, 20 Eva, 22 dr.

SLOVENSKI AVTOMOBILISTI!

Ko kupujete ali prodajate avto,
ko hočete zamenjati gume,
ko je vaš avto treba umiti ali namazati,
ko žejen zahteva bencinske pijače,
se obrnite na

ESSO SERVICE

JARNY, 11 Avenue de la Republique,
Meurthe-et-Moselle,

kjer Vam vsak dan postreže

FLORIJA MOČILNIKAR

**Vez med Slovenci
v zapadni Evropi**

10. LETNIK

»«

IZIDE desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta.

»«

Kdor ga želi, naj se obrne do bližnjega poverjenika, ali pa naj ga NAROČI naravnost pri upravi v Celovcu.

»«

Če ga naročite pri upravi v Celovcu, STANE NA LETO 28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil, 1.50 dolarjev.

»«

DOPISE za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

»«

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

„Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec — Klagenfurt, Austria.

»«

Za uredništvo odgovarja: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

Vsak dan spimo, vendar je znati spati umetnost.

Kdaj in koliko mora človek spati, ni mogoče kar na splošno določiti. Potrebna količina spanja za tega ali onega zavisi od starosti, življenjskih navad, poklica in od podnebja. Medtem ko dojenček prèspi skoraj ves dan, potrebujejo stari ljudje od pet do šest ur spanja na dan. Za odraslega človeka je treba nekako 7 do 8 ur spanja.

Razlikujemo dva tipa ljudi. Eni vstajajo zgodaj in zmorejo največ dopoldne ter grede zvečer kmalu v posteljo. Drugi vstajajo pozno in se prav prebudé šele popoldne, zato pa potem potegnejo dolgo v noč.

Spanje je pojav, ki nastane zaradi utrujenosti telesa. Pri delu mišic, žlez in živcev se naberejo v telesu strupene snovi. Da jih telo odpravi, potrebuje dobo počitka. Morda bo človeštvo v bodoče odkrilo kakšne kemikalije, s katerimi bo to dobo skrajšalo in te snovi prej odpravilo. Tako bo človek dobil več časa za delo in razvedrilo.

Gotovo je, da neprestano pritegovanje v potrebnem spanju privede do izčrpanosti telesa in nastanejo motnje v normalnem delovanju človeškega organizma. A tudi predolgo spanje ni dobro.

Kaj pa nespečnost, zaradi katere trpijo nekateri? Zdravniki pravijo, da je 80% živčnega izvora. Pri nekaterih je kriva tega neodločnost. Pri delu so bojazljivi in neodločni, taki so tudi pri spanju. Že vnaprej se bojijo, da ne bodo mogli zaspati in vrtajo po svojih dnevnih skrbih, nevoljah in bojaznih. Večkrat je vzrok nespečnosti nezmernost pri jedi, pijači in tudi pri delu. Uspavalnim praškom se je najboljše kar najdalje časa odrekati. Predvsem se je treba truditi v postelji otresti se dnevnih skrbi.

SLOVENSKI IZSELJENSKI DUHOVNICI:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9. England. — BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique. — Kazimir Gaberc, Place du Nord 23, Charleroi, Belgique. — FRANCIJA: Nace Čretnik, Jože Flis, Ciril Lavrič, vsi: Rue S. Fargeau 4, Paris XX, France. — Msgr. Valentin Zupančič, rue Claude Debussy 17, Liévin (Pas-de-Calais), France. — Stanislav Kavalár, Pavillon XII/43, Billy-Montigny (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, rue Victoire 33, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, rue Nicolas Colson 24, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France. — NEMČIJA: Dr. Janžez Zdešar in Ciril Turk, oba: Mathilderstrasse 18, Oberhausen-Sterkrade, Westf., W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, Hindenburg-Str. 20 Esslingen-Neckar, W. Deutschland. — NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

